

Arrest

nr. 238 026 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2020 tot weigering van de afgifte van visa.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LOUAHRANI, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 juni 2018 bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *in casu* een aanvraag om een humanitair visum om hun broer in België te vervoegen.

1.2. Op 10 januari 2020 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit zijn de besteden beslissingen, die als volgt gemotiveerd zijn.

In hoofde van A. A. K. K.:

“(…)

Commentaar: Aangezien betrokkene zich bij zijn broer in België wenst te vestigen, kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie (broer - broer) van aanvragers is niet voorzien in de wet.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op het moment van de aanvraag in zijn land van herkomst niet geïsoleerd verblijft. Hij en zijn broer wonen in bij een vriend van hun vader. De bewering van de advocaat dat deze persoon wenst dat de broers vertrekken en hen enkel nog onderdak biedt omdat de referentiepersoon regelmatig geld opstuurt, kan niet worden geverifieerd. Uit de asielaanvraag van de referentiepersoon blijkt tevens dat de twee broers in Afghanistan nog twee zussen hebben, die nu twintigers zouden zijn. Het is niet bekend waar de 2e zussen wonen en er wordt niet aangetoond waarom de broers niet kunnen samenwonen met hun zussen, zij het zelfs voorlopig. Tevens blijkt uit deze asielaanvraag dat er in de buurt nog familie is aan vaderskant die in hun district is komen wonen. De broer van betrokkene wordt dit jaar daarenboven meerderjarig en wordt dan sowieso als volwassene geacht om voor zichzelf en eventueel betrokkene te kunnen zorgen. De familie zou over veel gronden beschikken waarop gewassen worden geteeld, dus men kan er van uitgaan dat ze het financieel goed hebben.

De dreiging van de Taliban in bepaalde regio's van Afghanistan geldt voor alle aanwezigen ginds en vormt aldus op zich geen prangend humanitair element die een hervestiging van betrokkene naar België rechtvaardigen. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Verder bracht betrokkene geen medisch attest aan dat aantoonde dat hij niet lijdt aan een besmettelijke ziekte zoals bepaald in bijlage bij de wet van 15.12.1980.

Omwille van al het voorgaande kan betrokkene niet in het bezit gesteld worden van een D-visum op humanitaire basis.”

In hoofde van I. K. K.:

“(…)

Commentaar : Aangezien betrokkene zich bij zijn broer in België wenst te vestigen, kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie (broer - broer) van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees

Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op het moment van de aanvraag in zijn land van herkomst niet geïsoleerd verblijft. Hij en zijn broer wonen in bij een vriend van hun vader. De bewering van de advocaat dat deze persoon wenst dat de broers vertrekken en hen enkel nog onderdak biedt omdat de referentiepersoon regelmatig geld opstuurt, kan niet worden geverifieerd.

Uit de asielaanvraag van de referentiepersoon blijkt tevens dat de twee broers in Afghanistan nog twee zussen hebben, die nu twintigers zouden zijn. Het is niet bekend waar deze zussen wonen en er wordt niet aangetoond waarom de broers niet kunnen samenwonen met hun zussen, zij het zelfs voorlopig. Tevens blijkt uit deze asielaanvraag dat er in de buurt nog familie is aan vaderskant die in hun district is komen wonen. Betrokkene wordt dit jaar daarenboven meerderjarig en wordt dan sowieso als volwassene geacht om voor zichzelf en eventueel zijn broer te kunnen zorgen. De familie zou over veel gronden beschikken waarop gewassen worden geteeld, dus men kan ervan uitgaan dat ze het financieel goed hebben.

De dreiging van de Taliban in bepaalde regio's van Afghanistan geldt voor alle aanwezigen ginds en vormt aldus op zich geen prangend humanitair element die een hervestiging van betrokkene naar België rechtvaardigen. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Verder bracht betrokkene geen medisch attest aan dat aantoonde dat hij niet lijdt aan een besmettelijke ziekte zoals bepaald in bijlage bij de wet van 15.12.1980.

elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Omwille van al het voorgaande kan betrokkene niet in het bezit gesteld worden van een D-visum op humanitaire basis.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de ontvankelijkheid op van het beroep omdat beide verzoekers nog minderjarig waren op 12 februari 2020, het ogenblik van het indienen van het huidige beroep. Zij stelt dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om *in persona* een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders niet gezamenlijk het gezag over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid, van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* betreffen de bestreden bestuurshandelingen de beslissingen van 10 januari 2020 tot weigering van de afgifte van visa lang verblijf (type B), hetgeen betrekking heeft op rechten die aan de persoon zijn verbonden (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508).

Verzoekers zijn geboren op 4 april 2002 en 20 juni 2003. Zij waren aldus op het ogenblik van indienen van het beroep respectievelijk zeventien jaar en tien maanden en zestien jaar en acht maanden. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad in te dienen.

De exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM, 3, 4 en 12 van het IVRK, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 9 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verzochten verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. "

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

1. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen recht heeft op een visum gezinshereniging met zijn zus op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoekers aanvraag.

2. Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoekers geen medisch attest hebben voorgelegd dat aantoonde dat ze niet lijden aan een besmettelijke ziekte zoals bepaald in bijlage bij de wet van 15.12.1980.

Echter, er is geen enkele wettelijke basis die stelt dat verzoekers bij de aanvraag van een humanitair visum dergelijk medisch attest moeten voorleggen. Artikel 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet leggen deze voorwaarde op voor de aanvraag van een visum gezinshereniging, maar in casu zijn deze bepalingen uiteraard niet van toepassing. Artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoekers het visum hebben aangevraagd, stellen niet als voorwaarde dat verzoekers geen gevaar mogen zijn voor de volksgezondheid en dat ze hiervan een bewijs moeten voorleggen.

Het is kennelijk onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat verzoekers zouden weten dat ze een medisch attest moesten voorleggen. De wet vereist dit niet en er is ook geen andere informatie beschikbaar waaruit zou blijken dat verzoekers werden geacht dit voor te leggen.

Verzoekers' raadsman vroeg bovendien uitdrukkelijk in haar begeleidende brief om haar te contacteren indien bepaalde documenten zouden ontbreken.

In deze omstandigheden is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om het ontbreken van een medisch attest aan te wenden om de aanvraag van verzoekers te weigeren.

3. Ten derde geeft verwerende partij een verkeerde voorstelling van de feitelijke situatie van verzoekers in hun land van herkomst. Volgens verwerende partij zou uit het administratief dossier blijken dat verzoekers niet geïsoleerd verblijven in hun land van herkomst.

Verwerende partij stelt dat verzoekers bij een vriend van hun vader verblijven en dat de bewering van verzoekers raadsman dat dit slechts een tijdelijke oplossing is, niet kan worden geverifieerd.

Verzoekers legden bewijzen voor van het feit dat zij bij een vriend van hun vader verblijven (stukken 9 en 10 bij de begeleidende brief: foto's van de huidige verblijfplaats en bevestiging situatie). Zij legden eveneens geldoverschrijvingen van hun broer aan deze vriend voor (stuk 15 bij de begeleidende brief) en de verklaringen van verzoeker tijdens de asielprocedure, waaruit blijkt dat verzoeker toen al - in tempore non suspecto - verklaarde dat zijn broers (en toen nog moeder) bij de vriend van zijn vader verbleven (stuk 11 bij de begeleidende brief).

Het is kennelijk onredelijk om meer bewijsstukken van verzoekers te verwachten. Verzoekers zien niet in hoe zij zouden kunnen bewijzen dat de vriend van hun vader hen slechts tijdelijk opvangt en dit enkel en alleen omdat hij er geld voor krijgt van hun broer in België, dat hij grotendeels voor zichzelf houdt en niet voor de zorg van verzoekers. Persoonlijke intenties van een derde persoon kunnen onmogelijk bewezen worden. Verzoekers hebben voorgelegd wat er redelijkerwijze van hen verwacht kan worden wat betreft bewijsstukken en hebben hun situatie uitgelegd aan de hand van de begeleidende brief van hun raadsman.

Indien verwerende partij werkelijk de verklaringen van verzoekers raadsman had willen verifiëren, had zij dit wel kunnen doen, in tegenstelling tot wat ze beweert in de bestreden beslissing. In het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet- begeleide minderjarige vreemdelingen (art. 61/14 e.v. Vw.) doet verwerende partij onderzoek naar de situaties van de familieleden die nog in het land van herkomst verblijven. Verwerende partij doet dit aan de hand van lokale partners, zoals bijvoorbeeld de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging of de Internationale Organisatie voor Migratie. Zij kunnen ter plaatse gaan en bepaalde verklaringen verifiëren. Indien verwerende partij van mening is dat de voorgelegde bewijsstukken en duiding door verzoekers' raadsman niet volstaan en dat de verklaringen moesten worden geverifieerd, had zij dus ook in het kader van de huidige procedure dergelijk onderzoek ter plaatse kunnen laten uitvoeren.

Verwerende partij stelt ook dat verzoekers nog twee zussen hebben, die nu twintigers zouden zijn. Verwerende partij stelt: "Het is niet bekend waar deze zussen wonen en er wordt niet aangetoond waarom de broers niet kunnen samenwonen met hun zussen. "

De zussen van verzoekers wonen in het dorp Wazir, district Khogyani, provincie Nangarhar in Afghanistan. Zij zijn gehuwd en wonen bij hun echtgenoot en diens respectievelijke families.

Volgens de Afghaanse gewoonten gaat een gehuwde vrouw inwonen bij de familie van de echtgenoot. Hun families willen en kunnen verzoekers niet in huis nemen. Volgens de Afghaanse gewoontes zien zij dit ook niet als hun verantwoordelijkheid. In Afghanistan komt immers aan een man, en niet aan de vrouwen, toe om in te staan voor de gezinsleden. Na de verdwijning van verzoekers' vader, was het hun oudere broer die de zorg voor hen opnam en een vaderfiguur werd. Ook al is hij momenteel in België, is hij dit steeds blijven doen.

De zussen van verzoeker wonen bovendien in hetzelfde district als verzoekers, Khogyani. Dit is onveilig gebied. Zelfs al zouden verzoekers bij één van hun zussen kunnen gaan wonen, dan nog zou hun leven en fysieke integriteit er bedreigd zijn omwille van de onveilige situatie. De onveiligheid in verzoekers' regio van herkomst is één van de hoofdredenen waarom ze een humanitair visum aanvroegen, zoals uitgelegd in de brief van hun raadsman.

Het is kennelijk onredelijk van verwerende partij om de zussen van verzoekers als reden aan te halen om het humanitair visum te weigeren. Verzoekers konden redelijkerwijze niet verwachten dat zij op eigen initiatief zouden moeten aantonen waar hun zussen wonen en waarom zij niet met hen kunnen samenwonen. Verzoekers legden uit waarom zij met hun broer wensten samen te wonen, nl. om in veiligheid te zijn en omdat zij een sterke band met hem hebben, zowel financieel als emotioneel. Zij staaften deze twee hoofdredenen voor hun aanvraag met stukken.

Verwerende partij stelt ook nog dat uit de asielaanvraag van verzoeker blijkt dat in de buurt nog familie is aan vaderskant die in hun district is komen wonen.

Net zoals de zussen van verzoekers, wonen al deze familieleden in onveilig gebied. Het is kennelijk onredelijk van verwerende partij om te verwachten van verzoekers dat zij zich bij één van deze familieleden zouden gaan vestigen. Verzoekers' broer verklaarde bij zijn asielaanvraag heel duidelijk dat al zijn familieleden in het district Khogyani wonen: "Heb je familieleden buiten Khogyani? Neen, voor de rest niemand." (stuk 11 bij de begeleidende brief) In de begeleidende brief legde verzoekers' raadsman uit dat dit district onveilig is, reden waarom aan verzoekers' broer de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Eén van de hoofdredenen van verzoekers' visumaanvraag is dat zij middels de toekenning van het visum uit de gevaarlijke regio zouden kunnen vertrekken en zich niet meer dagelijks moeten blootstellen aan een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Gaan inwonen bij hun familieleden zou dan ook een veroordeling inhouden tot een ernstig risico op een vernederende en onmenselijke behandeling cfr. artikel 3 EVRM.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook nog dat de familie van verzoekers veel gronden heeft en dat er vanuit gegaan kan worden dat ze het financieel goed heeft.

Deze bewering van verwerende partij wordt tegengesproken door de stukken die verzoekers hebben voorgelegd bij de aanvraag, nl. geldoverschrijvingen waaruit blijkt dat verzoekers financieel afhankelijk zijn van hun broer in België. De financiële situatie van verzoekers' familie in Afghanistan is dus duidelijk niet voldoende om voor hun levensonderhoud te kunnen instaan. Bovendien zou een financieel goede situatie, quod non, niet kunnen verhelpen aan het veiligheidsprobleem dat verzoekers hebben ingeroepen ter staving van hun visumaanvraag om humanitaire redenen. Immers, zoals blijkt wonen alle familieleden in onveilig gebied en bevinden de gronden zich eveneens in dit onveilig gebied, nl. in het district Khogyani. (stuk 11 bij de begeleidende brief)

4. Voorts stelt verwerende partij dat één van verzoekers, I.K., bijna meerderjarig is en dat kan worden verwacht dat hij weldra voor zichzelf en zijn broer zal kunnen zorgen.

Het is onredelijk van verwerende partij om te verwijzen naar het feit dat één van verzoekers bijna meerderjarig wordt op het moment van de beslissing, terwijl verwerende partij zelf de verantwoordelijkheid heeft voor de lange behandelingstermijn van verzoekers' visumaanvragen.

Verzoekers dienden de visumaanvraag in op 25 juni 2018. Op dat moment waren zij veertien en net zestien jaar oud.

Verzoekers hebben anderhalf jaar gewacht op een beslissing. Het is kennelijk onredelijk dat verwerende partij anderhalf jaar de tijd neemt om het dossier van verzoekers te behandelen en vervolgens stelt dat één van verzoekers te oud zou geworden zijn om in aanmerking te komen voor een humanitair visum. Dat één van verzoekers bijna meerderjarig is geworden, is enkel en alleen te wijten aan de lange behandelingstermijn en ligt dus niet in handen van verzoekers zelf.

5. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook nog dat "de dreiging van de Taliban in bepaalde regio's van Afghanistan geldt voor alle aanwezigen ginds en vormt aldus op zich geen prangend humanitair element die een hervestiging van betrokkene naar België rechtvaardigen. "

Echter, ook op dit punt heeft verwerende partij de argumenten van verzoekers onzorgvuldig onderzocht en miskent zij de stukken die door hen werden voorgelegd.

In haar begeleidende brief maakte verzoekers' raadsman duidelijk dat verzoekers in het bijzonder een doelwit van de Taliban vormen gezien hun profiel, nl. jongemannen van een bepaalde leeftijd. Verzoekers' raadsman verwees ook naar een objectief rapport om dit te staven, (p. 5 van de begeleidende brief)

In tegenstelling met wat verwerende partij beweert, hebben verzoekers wel degelijk humanitaire elementen ingeroepen die eigen zijn aan hun specifieke situatie, waaronder de bedreiging van de Taliban.

6. Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Nergens in de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar dit principe of motiveert ze hierover. Verwerende partij is niet nagegaan of de genomen beslissing in overeenstemming is met het hoger belang van het kind en heeft zelfs de belangen van verzoekers niet onderzocht.

Nochtans was verwerende partij verplicht om bij het onderzoek van verzoekers' visumaanvragen en het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind mee in overweging te nemen. Dit is niet gebeurd.

Zoals verzoekers raadsman ook expliciet aanhaalde in haar begeleidende brief, vereisen artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn.

Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving .

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht de Lidstaten ertoe om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen en procedures die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten. Het EHRM benadrukt in een recent arrest, *Jeunesse t. Nederland*, dat bij elke verblijfsaanvraag het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen.

Verzoekers raadsman lichtt dit toe als volgt: "We kunnen in casu verwijzen naar de omstandigheden hierboven weergegeven, alsook naar de voorgelegde stukken en individualisering van dit risico voor mijn cliënten. Het is duidelijk dat er niemand in het herkomstland is die voldoende de zorg kan opnemen voor hen. Hun ouders zijn verdwenen/overleden, en hun enig overblijvend familielid is hun broer die zich in België bevindt.

Deze omstandigheden getuigen erover dat het in het algemeen belang is van mijn cliënten om herenigd te worden met hun oudere broer in België. "

Hoewel verzoekers zich expliciet hebben beroepen op het hoger belang van het kind - wat op zich al niet nodig zou zijn opdat verwerende partij het principe moet respecteren en voorop had moeten stellen bij het nemen van de bestreden beslissingen - blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij er ook maar op enige manier rekening mee heeft gehouden.

In tegendeel, verwerende partij besteedt zo goed als geen aandacht aan de minderjarigheid van verzoekers. Verwerende partij laat verzoekers zodanig lang wachten op een beslissing zodat één van hen bijna meerderjarig wordt om vervolgens te stellen dat men daarom van hem kan verwachten om voor zichzelf en zijn broer te zorgen. Verwerende partij antwoordt bijvoorbeeld ook niet op het argument van verzoekers dat zij momenteel geen onderwijs kunnen volgen omwille van de onveilige situatie in hun regio van herkomst. Verwerende partij zegt niets over de sterke band die verzoekers hebben met hun oudere broer - die voor hen de zorgfiguur is sinds het overlijden van hun beide ouders. Verwerende partij maakt geen afweging waarom een (zelfs permanente maar in casu tijdelijke) opvang door een vriend van hun vader te midden van een lang aanslepende oorlog in Afghanistan minder of meer in het belang van verzoekers zou zijn dan opvang door hun broer, die zich in een veilig land bevindt en over de financiële middelen en huisvesting beschikt om hen op te vangen.

7. Met betrekking tot het recht op bescherming van hun gezinsleven onder artikel 8 EVRM heeft verwerende partij enkel een standaardmotivatie opgenomen met betrekking tot het niet-absoluut karakter van deze bescherming en het feit dat staten onder artikel 8 EVRM nog steeds voorwaarden kunnen stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen.

Verzoekers betwisten deze algemene theorie over artikel 8 EVRM, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, niet.

Echter, verwerende partij motiveert niets over de concrete familieband tussen verzoekers en hun broer, die zij met hun visumaanvraag wensen te vervoegen in België. Verwerende partij motiveert niet waarom dit gezinsleven geen bescherming vereist en verwerende partij geen positieve verplichting heeft om dit specifiek gezinsleven te beschermen door middel van de afgifte van een visum aan verzoekers. Verwerende partij motiveert zelfs niet waarom dit gezinsleven geen humanitair element is dat de afgifte van een visum kan rechtvaardigen.

Nochtans is dit één van de kernelementen van verzoekers' aanvraag, zoals uitgebreid en uitdrukkelijk aangehaald in de begeleidende brief van hun raadsman:

"Tot hun oudere broer A.K.K. gevlucht is naar België, heeft hij altijd samengewoond met mijn cliënten. Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Tussen minderjarige (en een net meerderjarig geworden) broers kan er sprake zijn van een effectief gezinsleven en een wederzijdse band van afhankelijkheid. Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM impliceert dat een weigering van een visum enkel legitiem kan zijn als dit noodzakelijk is in het licht van bepaalde legitieme doeleinden in een democratische samenleving.

De overheid heeft een positieve verplichting om een evenwicht te behouden tussen de individuele belangen en de maatschappelijke belangen. De kwestie of er een onoverkomelijk obstakel bestaat om een gezinsleven te leiden in het herkomstland (zoals in casu het geval is gezien de broer een beschermingsstatuut heeft verkregen), een cruciale factor is die beschouwd moet worden bij het maken van het evenwicht tussen enerzijds het algemeen belang van de staat in kwestie om een migratiebeleid door te voeren en anderzijds het individueel belang en recht op gezinshereniging. In elk geval nopen de omstandigheden waarin vluchtelingen ongewild gescheiden werden van familieleden tot een exceptionele behandeling van hun aanvraag tot gezinshereniging.

Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat "de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden.

Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging".

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat "gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten".

Ook de Europese Commissie besluit in die zin : "Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden".

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft.

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

UNHCR benadrukt dat voor vluchtelingen die geen ander land hebben dan het land van asiel om een normaal gezinsleven te leiden, een gezinshereniging zouden moeten worden toegestaan in dat land.

Naast het feit dat het gezin geen gezinsleven kan behouden in het herkomstland, zijn er in casu nog andere elementen die in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de aanvraag. Zo is er de band van affectieve afhankelijkheid tussen de broers, de afwezigheid van de ouders, het gezin waar mijn cliënt in België in terecht zou komen, en de moeilijke omstandigheden in zijn land van verblijf, dat als gevolg heeft dat de definitie van het kerngezin en het recht op gezinsleven anders moet geëvalueerd worden.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen . UNHCR bepaalt dat een brede definitie van 'gezin' moet worden gehanteerd wanneer dit volgt uit de situatie en de omstandigheden die de gedwongen vlucht hebben meegebracht. In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat: "the strict interpretation of the family definition [...] is a cause for concern where it does not take into account the particular situation of refugee families including cases where non-biological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement. " "Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination:

Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of self-support, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren ; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit ».

In artikel 10, lid 2 van de Richtlijn gezinshereniging wordt expliciet bepaald dat de lidstaten het toepassingsgebied mogen uitbreiden door gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien deze ten laste komen van de vluchteling. In België vindt deze facultatieve bepaling in praktijk zijn uitwerking door de mogelijkheid een verblijf toe te kennen op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge zoveel mogelijk door humanitaire motieven te laten leiden, aangezien artikel 10, lid 2, geen beperkingen stelt aan de mate van verwantschap van "niet in artikel 4 genoemde gezinsleden". Het begrip "afhankelijkheid" is de doorslaggevende factor.

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie. Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.

De Europese Commissie stelt aldus vast dat : "Bijgevolg kan "afhankelijkheid" verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging.

In casu is er zeker sprake van afhankelijkheid in hoofde van mijn cliënt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat mijn cliënten een erg hechte band hebben met hun broer, en dat hij het enige familielid is dat hen nog rest. Er is niemand anders die voor hem kan zorgen. Bovendien heeft zijn broer een kalmerend effect op mijn cliënt. Zij onderhouden op zeer frequent contact met elkaar, en A.K.K. stuurt zijn broers op regelmatige basis geld op opdat zij onderdak zouden hebben.

Hun oudere broer is bijgevolg het best geplaatst om de zorg van zijn jongere broers op zich te nemen. Hoewel deze gezinsband geen toepassing van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet toelaat, impliceert het recht op gezinshereniging zoals vervat in artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat een humanitair visum op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou moeten worden toegekend in casu.

Hun oudere broer kan niet meer zorgen voor mijn cliënten in Afghanistan gezien hij de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Zoals hierboven uitgebreid uiteengezet, leven mijn cliënten als wezen, en kan niemand in Afghanistan voldoende de zorg over hen op zich nemen in zijn herkomstland. De materiële, maar ook affectieve en financiële afhankelijkheid van zijn oudere broer is aldus vastgesteld. Indien mijn cliënt niet wordt herenigd met zijn oudere broer, brengt dit onvermijdelijk een schending van artikel 8 EVRM mee.

De enige mogelijke duurzame oplossing is bijgevolg de hereniging van mijn cliënt met zijn broer in België. Daarbij is het de vaste wil van A.K.K. dat zijn broers in zijn woning zouden intrekken. Van zodra het visum wordt toegekend dient hij niet langer geld op te sturen naar Afghanistan en zal hij de financiële ruimte hebben om te verhuizen naar een grotere woning. Zijn huidige huisgenoot zal dan tevens uittrekken. Uit de voorgelegde loonbrieven blijkt ook dat hij meer dan genoeg verdient per maand om volledig in te staan voor alle kosten van zijn broers.

Bovendien kunnen mijn cliënten bij aankomst onmiddellijk starten in een OKAN-klas en aansluitend de middelbare school afmaken, waarna zij zelf hun intrede kunnen maken op de arbeidsmarkt. Er bestaat dan ook geen enkel risico dat mijn cliënten ten laste zouden vallen van de Belgische staat.

Van zodra het visum wordt toegekend zullen mijn cliënten ook bij de mutualiteit ten laste komen van hun broer. Indien nodig zal eveneens een privé-verzekering worden afgesloten.

Uit het bovenstaande blijkt dat mijn cliënten een effectief gezinsleven hebben met hun broer, en zij als minderjarigen volledig afhankelijk zijn van de steun van hun broer. Het gezinsleven kan niet worden voortgezet in Afghanistan, daar A.K.K. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in België. Het opnieuw opbouwen van een gezinsleven in België is daarom de enige optie en de broer van mijn cliënten heeft dan ook alle regelingen getroffen om dit praktisch en financieel mogelijk te maken. "
Verwerende partij zegt niets over dit alles in de bestreden beslissing en beantwoordt de argumenten van verzoekers niet. Verzoekers kunnen uit de motivering van de bestreden beslissing niet afleiden waarom de door hen aangehaalde elementen niet in rekening werden gebracht door verwerende partij en waarom deze elementen de afgifte van een humanitair visum niet kunnen rechtvaardigen.

Verwerende partij hield o.a. geen rekening met de bijzondere band tussen verzoekers en hun broer en met het statuut van internationale bescherming van hun broer waardoor het gezinsleven niet in Afghanistan kan worden uitgeoefend. Hoewel volgens het EHRM een essentiële factor vormt in de beoordeling onder artikel 8 EVRM (zie EHRM, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, n° 504355/99, §39; EHRM, Antwi e.a. t. Noorwegen, n° 26940/10, §§ 88-89, 14 februari 2012; EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 66; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, n° 52701/09, 10 juli 2014, §44), werd dit element volledig genegeerd door verwerende partij.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

In casu vond geen nauwkeurig onderzoek, noch belangenafweging plaats.

8. Tot slot is ook de beoordeling van verwerende partij van het veiligheidsrisico van verzoekers, op basis waarvan zij een schending inroepen van artikel 3 EVRM bij het indienen van hun aanvraag, kennelijk onredelijk. Hoewel dit een kernelement vormde van verzoekers' aanvraag, houdt verwerende partij er onvoldoende rekening mee.

Immers, uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij geen rekening hield met de oorlogssituatie waarin verzoekers zich bevinden door te stellen dat zij ter plaatse verder kunnen leven, zij het bij een vriend van hun vader, bij hun zussen of bij familieleden van hun vader. Verwerende partij gaat eraan voorbij dat al deze mensen zich in dezelfde oorlogssituatie bevinden en de veiligheid van verzoekers dus niet kunnen garanderen.

Verwerende partij is niet nagegaan of zij onder artikel 3 EVRM een verplichting had om een visum toe te kennen aan verzoekers. Verwerende partij antwoordt niet op de argumenten aangevoerd door verzoekers en negeert de stukken die zij over de situatie in hun specifieke regio van herkomst, nl. het district Khogyani in de provincie Nangarhar in Afghanistan, hebben voorgelegd.

Nochtans laat haar discretionaire bevoegdheid verwerende partij niet toe om fundamentele rechten zoals artikel 3 EVRM te schenden. Minstens moeten deze worden onderzocht wanneer een schending ervan op duidelijke manier wordt aangevoerd, zoals verzoekers in casu hebben gedaan.

9. Door dit totaal gebrek aan onderzoek en motivering menen verzoekers dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht.

Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.”

3.1.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels, betogen verzoekers *in concreto* dat zij een aanvraag voor een humanitair visum indienden en geenszins een visum met het oog op gezinshereniging aanvroegen, zodat de bestreden beslissingen ten onrechte en onzorgvuldig werden gemotiveerd. Verzoekers' kritiek is weinig ernstig, nu uit het begeleidend schrijven bij hun visumaanvraag – dat zij citeren in hun verzoekschrift – duidelijk blijkt dat verzoekers melding maakten van gezinshereniging met hun in België verblijvende broer, conform artikel 10 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) (zie verzoekschrift, p. 10-13). Ook in de visumaanvraag van 25 juni 2018, diezelfde dag verzonden door AMABEL – Islamabad, wordt eveneens als verblijfsmotief melding gemaakt van gezinshereniging conform artikel 10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen bespreken dan ook terecht de visumaanvraag zowel in het kader van een verzoek tot gezinshereniging als in het kader van de humanitaire elementen. Waar verzoekers klagen dat de bestreden beslissingen stellen dat er geen medisch attest werd voorgelegd, heeft dit motief betrekking op de mate waarin de aanvraag werd behandeld als een verzoek tot gezinshereniging. Het indienen van een medisch attest is vereist door artikel 10ter, §1, tweede lid, en artikel 12bis, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Zelfs al blijkt de aanvraag in hoofdzaak betrekking te hebben op humanitaire elementen, getuigt het niet van onzorgvuldigheid dat de verwerende partij ook deze elementen heeft beantwoord.

Wat betreft de humanitaire elementen die werden aangevoerd in de visumaanvraag, motiveren de bestreden beslissingen dat de afgifte van een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en enkel op individuele basis en in uitzonderlijke gevallen kan plaatsvinden, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. Het betreft een gunst en geen recht. De bestreden beslissingen motiveren hierover:

“De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk

geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op het moment van de aanvraag in zijn land van herkomst niet geïsoleerd verblijft. Hij en zijn broer wonen in bij een vriend van hun vader. De bewering van de advocaat dat deze persoon wenst dat de broers vertrekken en hen enkel nog onderdak biedt omdat de referentiepersoon regelmatig geld opstuurt, kan niet worden geverifieerd.

Uit de asielaanvraag van de referentiepersoon blijkt tevens dat de twee broers in Afghanistan nog twee zussen hebben, die nu twintigers zouden zijn. Het is niet bekend waar deze zussen wonen en er wordt niet aangetoond waarom de broers niet kunnen samenwonen met hun zussen, zij het zelfs voorlopig. Tevens blijkt uit deze asielaanvraag dat er in de buurt nog familie is aan vaderskant die in hun district is komen wonen. Betrokkene wordt dit jaar daarenboven meerderjarig en wordt dan sowieso als volwassene geacht om voor zichzelf en eventueel zijn broer te kunnen zorgen. De familie zou over veel gronden beschikken waarop gewassen worden geteeld, dus men kan ervan uitgaan dat ze het financieel goed hebben.

De dreiging van de Taliban in bepaalde regio's van Afghanistan geldt voor alle aanwezigen ginds en vormt aldus op zich geen prangend humanitair element die een hervestiging van betrokkene naar België rechtvaardigen. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

Verzoekers uiten kritiek op deze motivering, maar tonen daarmee niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekers verwijzen naar artikel 61/14 van de vreemdelingenwet en de situatie van niet begeleide minderjarige vreemdelingen, dit geen verband houdt met de huidige zaak, die minderjarigen betreft die actueel nog in Afghanistan wonen.

Verzoekers voeren aan dat in de bestreden beslissingen een verkeerde voorstelling van hun situatie in het land van herkomst wordt gegeven. Wat betreft het motief dat de tijdelijkheid van hun onderkomen bij een vriend van hun vader niet kan worden geverifieerd, verklaren verzoekers zich oneens met deze beoordeling. Dit volstaat evenwel niet om te besluiten tot de kennelijke onredelijkheid. Er wordt door de partijen niet betwist dat verzoekers bij deze familievriend verblijven, noch dat hun broer in België geld opstuurt. De bestreden beslissingen gaan niet uit van foutieve of onvolledige gegevens, noch is het oordeel dat verzoekers daar kunnen verblijven, kennelijk onredelijk. Daarenboven hangt deze beoordeling nauw samen met de motivering dat verzoekers ook twee volwassen zussen hebben in Afghanistan, dat zij nog familie hebben in het district en dat de familie niet onvermogen is. Het feit dat hun broer regelmatig geld opstuurt, toont het tegendeel niet aan. De bestreden beslissingen komen aldus op basis van deze elementen tot het besluit dat verzoekers nog beschikken over een netwerk en niet aan hun lot zijn overgelaten. Ook het motief dat eerste verzoeker (op het ogenblik van de bestreden beslissingen) bijna meerderjarig was, is in dit verband pertinent. Het feit de bestreden beslissingen anderhalf jaar op zich hebben laten wachten, maakt deze vaststelling niet minder geldig. Bovendien blijkt niet dat verzoekers in afwachting van de behandeling van hun aanvraag in Afghanistan aan hun lot werden overgelaten.

Waar verzoekers aanvoeren dat in de Afghaanse traditie een gehuwde vrouw haar oorspronkelijke familie verlaat, zodat de twee zussen niet kunnen instaan voor verzoekers, merkt de Raad op dat verzoekers zich op dit punt beperken tot loutere verklaringen. Verzoekers hebben hier in het kader van hun aanvraag ook niet op gewezen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekers konden worden ondersteund door hun zus of familie. Indien verzoekers meenden dat dit niet mogelijk was, kwam het hen wel degelijk toe dit aan de verwerende partij uiteen te zetten.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij in een gevaarlijke regio wonen, motiveren de bestreden beslissingen dat dit geldt voor alle inwoners van de regio en bijgevolg niet aanvaard wordt. De Raad merkt in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 5 maart 2020, *M.N. e.a. t. België*) bevestigde dat een schending van artikel 3 van het EVRM in een gebied dat buiten de territoriale controle van België ligt, in beginsel buiten de rechtsmacht van België valt.

Waar verzoekers aanvoeren dat in de bestreden weigeringsbeslissingen niet wordt verwezen naar het hoger belang van het kind, staat dit er niet aan in de weg dat de door verzoekers ingeroepen elementen werden beantwoord door de verwerende partij. In de mate verzoekers aanvoeren dat deze beoordeling in strijd is met verzoekers' belangen als kinderen, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van

het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de broer die verzoekers in België wensen te vervoegen, in België als vluchteling werd erkend op 7 november 2012, terwijl verzoekers eerst hun visumaanvragen indienden op 25 juni 2018. Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat de bestreden beslissingen afbreuk zouden doen aan de eenheid van het gezin. Daarnaast werd in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoekers tonen dan ook niet aan op welke wijze zou zijn nagelaten met hun belangen als kind rekening te houden.

Ook waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad nogmaals op dat de broer van verzoekers sedert 2012 als erkend vluchteling in België verblijft. Dat verzoekers met hun broer een gezinsleven zouden onderhouden in de zin van artikel 8 van het EVRM, ligt dan ook niet voor de hand. Verzoekers onderhouden reeds jaren geen gemeenschappelijk gezinsleven meer met hun broer. Het feit dat hun broer regelmatig geld opstuurt, houdt niet in dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting op de Belgische staat om de visumaanvraag op die grond toe te staan. Hoewel verzoekers in de aanzet van het middel betoogden dat hun aanvragen onder geen beding als verzoeken tot gezinshereniging mochten worden behandeld, verwijzen ze in dit onderdeel uitgebreid naar de gezinsherenigingsrichtlijn – hoewel deze volgens hun eigen aanvoeren niet van toepassing is. De Raad merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie in dit verband oordeelde dat een gezinshereniging met een erkend vluchteling binnen een redelijke termijn dient te gebeuren en men zich daar niet onbeperkt in de tijd op kan beroepen (HvJ, 12 april 2018, C-550/16, *A. en S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, pt 61).

Verzoekers citeren uitgebreid uit de elementen die zij ter staving van hun aanvragen inriepen. Zij tonen daarmee echter niet aan dat deze elementen niet op afdoende wijze werden beantwoord.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In subsidiaire orde, mocht Uw Raad het eerste middel ongegrond verklaren, voeren verzoekers een schending van het hoorrecht aan.

Immers, verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekers om diverse redenen waaronder het feit dat het onbekend is waar hun zussen verblijven, dat zij niet geïsoleerd in hun land van herkomst zouden wonen omdat familieleden in hun district zouden wonen en het bovendien financieel goed zouden hebben, en omdat verzoekers geen medisch attest voorlegden.

In casu werd de aanvraag van verzoekers ingediend op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Deze wettelijke bepalingen geven geen enkele verduidelijking over de redenen die voor verwerende partij een machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen. Er is geen enkel uitvoerend besluit of informatie die door verwerende partij ter beschikking wordt gesteld (bijvoorbeeld via hun website) die deze redenen verduidelijkt. Bij het indienen van de aanvraag, was het voor verzoekers dus volstrekt onduidelijk welke elementen verwerende partij zou nodig hebben om hun aanvraag te kunnen onderzoeken en - eventueel - goedkeuren. Verzoekers hebben op omstandige wijze - met een uitgebreide stukkenbundel en een toelichtende brief van hun raadsman - de elementen aangebracht die zij wensten aan te voeren om de machtiging tot verblijf te verkrijgen. Verzoekers hebben uitgelegd dat zij om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf hebben aangevraagd en hebben deze humanitaire redenen naar eigen goeddunken zo goed mogelijk gestaafd en onderbouwd.

In deze context kon verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet weigeren om de redenen die ze aanhaalt in de bestreden beslissing zonder verzoekers eerst te horen.

Immers, verzoekers konden bij het indienen van de aanvraag niet weten dat het nodig was om een medisch attest voor te leggen, om informatie en bewijsstukken te geven over de verblijfplaats van hun zussen en andere familieleden, en over de financiële situatie van hun familie. Er kon van verzoekers niet worden verwacht dat ze hierop zouden anticiperen en bij de aanvraag hierover nuttige informatie en documenten zouden bijbrengen.

Deze motieven waren volstrekt onvoorspelbaar voor verzoekers en dus kon verwerende partij er zich niet op beroepen om de aanvraag van verzoekers te weigeren zonder dat zij verzoekers hierover gehoord heeft.

Verzoekers moesten door verwerende partij worden geïnformeerd dat deze elementen belangrijk waren in de beoordeling van hun aanvraag, zodat verzoekers de kans hadden om erop te reageren en nuttige informatie hierover aan verwerende partij voor te leggen.

Indien Uw Raad zou oordelen dat verzoekers in casu niet moesten worden gehoord, dan zou dit leiden tot willekeur, rechtsonzekerheid en een onbegrensde discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. In dit geval zou verwerende partij immers eender welk argument kunnen gebruiken om de machtiging tot verblijf van verzoekers te weigeren zonder dat zij ook maar enig idee konden hebben van welke elementen en stukken zij dienden voor te leggen bij de aanvraag.

Er kan nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van Uw Raad en van de Raad van State over de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur:

"Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: 1, De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast. 2, De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr., 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs, 213.887 en 213.888; RvS nr, 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 10 februari 2004, nr. 128,184), om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen." (RvV van 27 augustus 2014, nr. 128.272)

Met betrekking tot het hoorrecht inzake een verzoek tot machtiging tot verblijf, schrijft Luc DENYS dat "vooraleer een beslissing te nemen dient DVZ de vreemdeling niet eerst te horen. Het hoorrecht is van toepassing indien het bestuur een beslissing met negatieve gevolgen voor de burger neemt, maar niet indien, zoals hier het geval is, het bestuur een beslissing neemt in antwoord op een verzoek dat was ingediend door de burger; vermits hij weet dat er een antwoord komt, moet hij bij zijn aanvraag alle gegevens meedelen die hij kent om een voor hem gunstige beslissing te verkrijgen. Een uitzondering hierop vormt de omstandigheid dat bij het nemen van een beslissing DVZ zich steunt op gegevens die de burger onbekend waren ."

In casu zijn bijvoorbeeld de vereiste van een medisch attest en de vereiste van informatie over de verblijfplaats van de zussen, gegevens die verzoekers onbekend waren.

Verwerende partij had verzoekers voorafgaand aan het nemen van de beslissing moeten informeren dat deze vereisten werden gesteld. Verzoekers hadden dan een medisch attest en informatie en zo nodig stukken over hun zussen kunnen voorleggen. De beslissing had bijgevolg een andere beslissing geweest.

Verwerende partij kon verzoekers eenvoudig via hun raadsman of via hun broer in België bereiken om hen te informeren.

In casu werd het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Er kan ook worden verwezen naar de invulling van het hoorrecht door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Mocht Uw Raad van oordeel zijn dat in casu geen Unierechtelijke bepaling van toepassing is, kan minstens naar analogie het belang en doeleinde van het hoorrecht worden overgenomen. In het arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 heeft Uw Raad dit toegelicht als volgt:

"Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het af leveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet; waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P; Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wei dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig.”

3.2.2. Verzoekers voeren aan dat zij geen enkele verduidelijking hebben kunnen aanbrengen omtrent de motieven die thans worden aangehaald om hun aanvragen te weigeren.

De Raad stelt verder dat van een aanvrager van een visum om humanitair verblijf of om gezinshereniging mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum te

verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven. Ook met betrekking tot de hoorplicht kan hetzelfde worden gesteld. Verzoekers waren bij het indienen van hun aanvragen in de gelegenheid om alle elementen aan het bestuur over te maken en waren aldus in de gelegenheid om hun standpunt aan de overheid te doen kennen. Het bestuur is er niet toe gehouden de aanvrager vooraf in te lichten van de motieven op grond waarvan zij meent de aanvraag te moeten weigeren. Verzoekers wijzen er in de uiteenzetting van zijn middel (p. 6) zelf op dat het hoorrecht niet van toepassing is wanneer de beslissing een antwoord vormt op een verzoek dat door de betrokkene zelf werd ingediend, *quod in casu*.

Met betrekking tot het niet neerleggen van een medisch attest werd naar aanleiding van het eerste middel reeds vastgesteld dat dit motief betrekking heeft op de mate waarin een verzoek tot gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 10 en volgende van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben in hun eerste middel benadrukt dat zij enkel een humanitair visum wensten en geen gezinshereniging hebben aangevraagd. Verzoekers verklaarden zo op bladzijde 6 van hun verzoekschrift zelf dat dit motief "*volstrekt overbodig*" was. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij hun kritiek tegen een overtollig motief.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij bijkomende informatie hadden kunnen geven omtrent de verblijfplaats van hun zussen, merkt de Raad op dat de verwerende partij zich kan steunen op elementen die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoekers beschikten naar aanleiding van het huidige beroep bovendien over de mogelijkheid om dit motief te weerleggen. Mede uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekers daar niet in slagen. Verzoekers voeren geen concrete gegevens of stukken aan waaruit blijkt dat hun zussen niet meer in de regio zouden verblijven of niet in de mogelijkheid zouden zijn hen op te vangen indien nodig.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT